

בבית המשפט העליון

ע"א 3641/21

לפני: כבוד הרשם רון גולדשטיין

המערערים: 1. א.א אביבה אלזמי בע"מ
2. מאיר אלזמי
3. אביבה אלזמי
4. חביב סיבוני

נגד

המשיב: מיסוי מקרקעין חיפה

בקשת המשיב למחיקת ההליך על הסף; תשובת המערערים ובקשה להארכת מועד; תשובת המשיב מיום 6.7.2021 לבקשה להארכת מועד

פסק-דין

1. לפניי בקשת המשיב לסילוק ההליך על הסף מחמת איחור שנפל לטענתו בהגשתו. המערערים מתנגדים לבקשה וסבורים כי הערעור הוגש במועד, אך עותרים לחלופין להארכת מועד בדיעבד ככל שטענת המשיב תתקבל. המשיב מתנגד לבקשה החלופית להארכת מועד.

2. נתוני היסוד של התיק לצורך הכרעה בבקשה זו הינם כדלקמן: פסק-הדין מושא ההליך ניתן ביום 17.3.2021 על-ידי ועדת הערר לפי חוק מיסוי מקרקעין (שבח ורכישה), התשכ"ג-1963 שליד בית המשפט המחוזי בחיפה (ו"ע 19-06-37946; להלן, בהתאמה: פסק-הדין ו-ועדת הערר). הערעור דנן הוגש ביום 25.5.2021.

לטענת המשיב, הערעור הוגש באיחור שכן המועד להגשת ערעור על פסק-דין של ועדת הערר נקבע בחיקוק ועומד על ארבעים וחמישה ימים (ראו, סעיף 90 לחוק מיסוי מקרקעין (שבח ורכישה), התשכ"ג-1963 (להלן: חוק מיסוי מקרקעין)), הקובע כי "על

החלטתה של ועדת ערר ניתן לערער בבעיה משפטית לבית המשפט העליון כשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים, תוך 45 ימים מיום מתן ההחלטה, או אם ניתנה בהעדר המערער – מיום שנמסרה לו". עוד טוען המשיב כי בניגוד להליך אזרחי "רגיל", הרי שבמניין הימים להגשת ערעור על פסק-דין של ועדת הערר יש למנות את ימי פגרת הפסח.

המערערים מצידם מפנים לתקנה 13 לתקנות מס שבח מקרקעין (סדרי הדין בפני ועדות ערר), תשכ"ה-1965 (להלן: תקנות מס שבח), הקובעת כי סדרי הדין שנקבעו בתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984, ביחס לערעור (וליתר דיוק פרק ד' לתקנות אלה) "יחולו בערעור על החלטתה של ועדת ערר לבית המשפט העליון בשינויים המחויבים". יוער, כי תקנות מס שבח אינן מפנות לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018 (להלן: תקנות סדר הדין החדשות), אך בהתאם לסעיף 25 לחוק הפרשנות, התשמ"א-1981, לפיו "אזכור של חיקוק בחיקוק אחר - כוונתו לחיקוק המאוזכר כנוסחו בשעה שנזקקים לו, לרבות הוראות שנוספו בו והוראות שבאו במקומו בחיקוק אחר", נראה כי יש לקרוא את הוראת תקנה 13 לתקנות מס שבח, ביחס לערעור שהוגש לאחר מועד תחילת התקנות החדשות, כהוראה המפנה לפרק הערעור בתקנות סדר הדין החדשות, הוא פרק י"ז. בהתאם לכך סבורים המערערים כי עמד להם פרק זמן של שישים ימים להגשת ההליך, כקבוע בתקנה 137(א) לתקנות סדר הדין החדשות. עוד סבורים המערערים כי אין למנות את ימי פגרת הפסח במניין הימים להגשת ההליך.

3. אומר כבר בפתח הדברים כי בנסיבות העניין איני רואה צורך להכריע במחלוקת המשפטית בין הצדדים, אך אציין כי נראה על פני הדברים כי הדין הוא לכאורה עם המשיב וכי פרק הזמן להגשת ההליך הינו ארבעים וחמישה ימים מעת מסירת פסק-הדין למערערים. זאת, משום שפרק הזמן של ארבעים וחמישה ימים להגשת ההליך נקבע בהוראת חקיקה ראשית (סעיף 90 לחוק מיסוי מקרקעין), ואין בכוחה של חקיקת משנה לגבור על כך, מה גם שספק אם תקנות מס שבח מתיימרות כלל להתגבר על הוראת החוק, שכן תקנות אלה מחילות על ערעור המוגש לבית המשפט העליון את תקנות סדר הדין "בשינויים המחויבים".

מכל מקום, אין צורך כאמור לטעת מסמרות בשאלה משפטית זו שכן גם אם הייתה מתקבלת טענתם המשפטית של המערערים בנוגע למשך הזמן שעמד לרשותם להגשת הערעור, עדיין היה מקום לקבוע כי הערעור הוגש באיחור. זאת, משום שפסק-הדין ניתן ביום 17.3.2021, ובו ביום הומצא במנגנון "הודעה באתר" לבאת-כוח המערערים, עו"ד א' סגל-גסבי. כמו כן, עוד באותו יום מתועדת "צפייה יזומה" בפסק-

הדין על-ידי עו"ד א' סגל-גסבי. לכן, גם אם עמדה למערערים תקופה של שישים ימים להגשת ההליך, וגם אם לא היה מקום למנות את ימי פגרת הפסח, המועד האחרון להגשת ההליך היה ביום 24.5.2021 ואילו ההליך הוגש ביום 25.5.2021, באיחור של יום אחד. לא נעלם מעיני התצהיר שצורף על-ידי בא-כוחם הנוסף של המערערים, עו"ד י' סגל, שבו נטען כי פסק-הדין הומצא למשרד באי-כוח המערערים ביום 21.3.2021. ברם, טענה זו אינה מתייחסת כלל לתיעוד במערכת "נט המשפט" בדבר המצאת פסק-הדין במנגנון "הודעה באתר" לעו"ד א' סגל-גסבי עוד ביום 17.3.2021, וכן לצפייה היזומה בפסק-הדין עוד באותו יום.

4. בהמשך לדברים האמורים יובהר, כי אכן באפשרותו של בעל דין להוכיח כי "הודעה באתר" לא הגיעה לכתובת הדואר האלקטרוני שמסר, וזאת בדרך של הגשת תצהיר בעניין (ראו, תקנה 161(1)(ה) לתקנות סדר הדין החדשות הקובעת כי "שליחת ההודעה האלקטרונית [...] לא תיחשב כהמצאה כדין במועד השליחה אם הגיש הנמען תצהיר בדבר אי-קבלתו או בדבר קבלתו במועד מאוחר יותר"). אולם, אין די בהגשת תצהיר סתמי, שכן תקנה 161(1)(ה) לתקנות סדר הדין החדשות לא נועדה לאיין את תוקפן של ההוראות בדבר המצאות אלקטרוניות ואף לא נועדה להפקיע את סמכותו של בית המשפט להפעיל שיקול דעת כל אימת שמוגש תצהיר. אכן, אין ספק, כי במקרים מתאימים מוסמך בית המשפט לקבוע כי אין באמור בתצהיר שהוגש כדי להראות כי ההודעה לא הגיעה אל כתובת הדואר האלקטרוני של הנמען (ראו, ע"א 7518/20 פלוני נ' פלונית, פסקה 8 (1.7.2021) והאסמכתאות שם). בענייננו די אם אציין כי לא צורף תצהיר על-ידי נמענת ההודעה, עו"ד א' סגל-גסבי, ועל כן אין באמור בתצהיר כדי לסתור את התיעוד בדבר מועד מסירת פסק-הדין במנגנון "הודעה באתר". התצהיר אף אינו מתייחס כאמור כלל לתיעוד בדבר המצאת פסק-הדין במנגנון זה. מטעם זה, ואף אם היה מקום לקבל את טענתם המשפטית של המערערים בנוגע לפרק הזמן להגשת ההליך, אין מנוס מן המסקנה כי ההליך הוגש באיחור.

5. האם קיימת הצדקה להאריך בדיעבד את המועד להגשת ההליך, כפי בקשתם החלופית של המערערים?

סבורני כי יש להשיב לשאלה זו בשלילה.

מדובר באיחור של יום אחד לכל הפחות בהגשת ההליך וכפי שנפסק לא אחת גם איחור של יום אחד הוא איחור לכל דבר ועניין, וגם מי שאיחר בהגשת ההליך ביום אחד נדרש להוכיח קיומם של "טעמים מיוחדים" המצדיקים את מתן הארכה המבוקשת על

ידו כפי דרישת תקנה 176(ב) לתקנות סדר הדין החדשות (וראו למשל, ע"א 769/79 מועלם נ' מטא, פ"ד לה (1) 375 (1980); ע"א 694/01 מדינת ישראל נ' ויסמן, פסקה 5 (30.7.2001); בש"א 3577/18 פלוני נ' פלונית (27.5.2018); ע"א 2393/19 ראובן פלד עבודות בניין בע"מ נ' דידיה, פסקה 11 (25.7.2019)). זאת ועוד, עם כניסתן לתוקף של תקנות סדר הדין החדשות הרי שבעת בחינת שאלת התקיימותם של "טעמים מיוחדים", כתנאי להארכת מועד להגשת ערעור, יש ליתן ביטוי משמעותי לעקרונות היסוד של התקנות החדשות בעת פרשנות ויישום הפסיקה הקודמת בנושא (ראו, בש"א 3064/21 שיכון ובינוי נדל"ן בע"מ נ' רשות מקרקעי ישראל, פסקה 5 (6.5.2021)). הבקשה שלפניי אינה מצביעה על "טעם מיוחד" המצדיק את מתן הארכה המבוקשת. הבקשה נסמכת על "טעות בתום לב" (ככל שהעמדה המשפטית של המערערים לא תתקבל) וזאת "על רקע מחלוקת משפטית כנה" בעניין מניין הימים להגשת ההליך. ואולם, כפי שהובהר לעיל, גם אם הייתה מתקבלת עמדתם המשפטית של המערערים, עדיין לא היה מנוס מן המסקנה כי ההליך הוגש באיחור. לכן, אין בטענה זו כשלעצמה כדי לגבש טעם מיוחד, בנסיבות העניין. גם הטענה בדבר סיכויי ההליך אינה יכולה לגבש, כשלעצמה, טעם מיוחד המצדיק את מתן הארכה. לפיכך, לא ראיתי מקום להיעתר לבקשה להארכת מועד.

6. סיכומו של דבר: ההליך דנן הוגש באיחור ואין הצדקה להאריך בדיעבד את המועד להגשתו.

בנסיבות אלה אין מנוס ממחיקת הערעור (ראו, תקנה 147(ב)(1) לתקנות סדר הדין החדשות), וכך אני מורה.

המערערים יישאו בהוצאות המשיב בסך של 1,500 ש"ח.

ניתן היום, כ"ו בתמוז התשפ"א (6.7.2021).

רון גולדשטיין, שופט

ר ש ם